

— Какво приказвашъ, тетъо? — укори го тя.
— Ами че и тази година не сме му платили нито левъ.

— Нека Бойчо изтърчи до вашитѣ... белкимъ у тѣхъ се наиде.

— Нека, — изви недовѣрчиво глава тя. — Ще го пратя. Ама нѣматъ и тѣ, знамъ.

— Да имаше опечена малко ржжъ, — въздъхна той.

— Тате, сипахте ли царевицата? — обърна се ненадейно Пейка. Стариятъ се обърна смутенъ, сѣкашъ го хванаха на нѣкакво мѣстопрестѣпление.

— Ами че... сипахме я, какъ да не сме я сипали...

— Излѣзе ли баремъ за пждари и говедари?

— За тѣхъ има, току за насъ нѣма да остане.

— И като помълча, допълни: — Цена нѣма, дѣще, това е!

— Селото изобщо какъ е? — намѣси се Мишо.

— Селото ли? — ококори се стария. — Не го бива. Преди се продаваше тютюнъ, анасонъ, пашкули... Сега замрѣ всичко, търговцитѣ не пазаруватъ — подиграватъ се съ насъ. Държиме се все още за житото, ама и то удари назадъ. Ценитѣ му паднаха, пѣкъ и не се ражда веке. По-рано срѣдни земедѣлци изкарваха по петъ-шестъ коли на пазаря, сега и за ядене нѣма да имъ стигне.

— Изтощила се е земята, — поясни Мишо.

— Земята си е сжщата, току годинитѣ станаха лоши. Всичко е тръгнало назадъ — и върви! Земята е харна — хората се изюдиха. Гледашъ го презъ деня набоженъ, на хората смѣтка държи ако се не прекръстятъ, а презъ нощъта и съ дяволитѣ орталѣкъ прави...

Мишо се усмихна тънко. Усмихна се, безъ да ще, и стария. Улучилъ е, значи. Казалъ е правдата.